

Ahogy rövidülnek a nappalok, és egyre korábban sötétedik odakint, mi mással lehetne a legjobban elütni az időt a szobában, mint a mesékkel?

Így vagyunk ezzel mi, e kötet szerzői is. És mivel kapni mindig jó, de adni még inkább, elhatároztuk, hogy egy játék során megajándékozunk egymást és az olvasókat az új évszakra hangoló történetekkel. A játék lényege az volt, hogy mindenki felírta a legkedvesebb őszi kívánságait (legyen az egy szereplő, mesei elem, esetleg cím), amelyekről a legszívesebben hallgatna meg egy kényelmesen bekuckózós vagy éppen kellemesen borzongós mesét. Végül kisorsoltuk, hogy ki kinek a kívánságai szerint írja meg a történetét. Ám a játéknak itt még koránt sincs vége! Ti, olvasók, most kinyomozhatjátok, hogy a három kívánságból mennyit sikerült beépítenünk a sztoriba!

Ha szívesen gyűjtötök sárga faleveleket, faragtatok már vigyori töklámpást (vagy csak tervezitek), esetleg elég bátrak vagytok, hogy farkasszemet nézzetek egy boszorkány fekete macskájával, akkor ez a gyűjtemény igazán nektek szól! Fogadjátok sok szeretettel ezeket a „tök jó” meséket!

Bodor Attila

Szeged, 2024. szeptember 1.

Ki lesz a bálkirálynő?

Kozári Dorka meséje Bodor Attilának

(Megtalálod őket? Attila három kívánsága: 1. Hová tűntek a gólyák? 2. harmattündér és dértündér; 3. évszakok, ha találkoznak)

Keleppapa a könyvespolc előtti fotelben ült, és jólesően nyújtóztatta ki reumás szárnyait. Látszott rajta, hogy mesélős kedvében van. Mikor belekortyolt hosszú csészéjébe, az unokák azt hitték, megint azt a történetet veszi elő, mikor egy róka olyan lapos csészéből kínálta, amibe bele se fért a csőre¹. De ezúttal hosszan ízlelgette a teát, majd múltba merengő pillantással azt monda:

– Az volt ám csak a tea, amit a bálon szolgáltak fel, mikor dédapátok itthon felejtett!

Összevaccant az unokák foga. Itthon felejtették Keleppapát? Mióta csak az eszüket tudták, minden nyár végén útra keltek, hogy Ingwamza² bácsihoz repüljenek Dél-Afrikába. Hát itthon is lehet felejtődni? Ez nagyon félelmetesen hangzott.

– Hány éves voltál akkor, Papa? – kérdezte az egyik unoka.

---

¹ Utalás Aesópus A róka és a gólya című meséjére.

² A gólya elnevezése a Dél-Afrikában használatos xhosza nyelven.

– Mennyi is...? – töprengett Keleppapa. – Nem lehettem sokkal idősebb tinálatok.

– És nem féltél?

– Dehogyan is! – nevetett fel Keleppapa – Igazán jó móka volt. Olyan dolgokat láttam akkor, amit nem sok gólya mondhat el magáról.

– Mit láttál, Papa? – most már nagyon várták az unokák, hogy nagyapjuk meséljen.

– Az évszakok találkozását! – újra nagyot kortyolt a hosszú csészében gőzölgő teából. – Ha belegondoltok, mi nem ismerünk mást igazán, csakis a nyarat. Idehaza a meleg hónapokat töltjük, Ingwamza bácsiéknál meg... hajjaj, ott van aztán csak meleg!

Ez igaz volt, a bácsi Dél-Afrikában lakott, ahol még arra is vigyázni kellett, hová lépnek, mert még az út is forró volt (ugyanis a varga csak Keleppapának varrt egyszer egy csizmát, de ők, a gyerekek, mezítláb jártak egész nyáron – vagyis mindig. Ennyit a cinege irigységéről³.)

– De – folytatta a papa – tanultátok ti is az iskolában, hogy valójában négy évszak van. Van még ősz is, aztán tél, majd tavasz, mielőtt újra nyár lesz. Hát ezt láttam én akkor.

---

³ Utalás Móra Ferenc A cinege cipője című versére.

Láttam, hogyan csavarodnak őszbe a fák levelei, amiket mi még szinte zölden szoktunk itt hagyni. Megbarnulnak egészen, aztán lehullanak. Csak a fenyő levelei maradnak az ágon. No, azokat meg feldíszítik télire! Egyszer majd azt is elmesélem. De most arról a csodálatos bálról akarok mesélni, amit azon az ősön rendeztünk.

- Azért volt olyan csodálatos, mert finom volt a tea?
- kotnyeleskedett az egyik unoka.
- Vagy azért, mert lehullottak a levelek? - kérdezte egy másik.
- Mindezekért is, de még valami másért is. Várjatok csak, mindjárt elmesélem.

***

Egy reggel korán kimentem békázni a Rákos-patakra. Figyelmeztetett persze az apám előző este, hogy másnap ne csavarogjak el, mert reggel indul a csapat Afrika felé. De Cakó⁴ barátom azt mondta, akkora békák vannak most a patakban, amekkorákat még nem láttam. Hát persze, hogy oda kellett mennem megnézni. És hát lehet, hogy egy kicsit valóban nem

---

⁴ Cakó: a gólya egyik elnevezése a népnyelvben

figyeltem az idő múlását. Nektek bevallom: nem figyeltem én semmit, csak azokat a jó kövér békákat. Csakhogy mire visszaértem, a fészek már üres volt. Elrepült a csapat. A villanyoszlop alatt tébláboltam, ahol a mi fészkünk volt, és valószínűleg elég tanácstalan képet vághattam, mert odalépett hozzám az öreg, aki a villanyoszlop melletti házban lakott.

– Hát, te komám, itt maradtál?

Az nem volt újdonság, hogy értem a beszédét, mert régóta rebesgették már róla, hogy valamiféle tündért vett feleségül, de eddig sose volt még közelebbi dolgom vele. Tudtam róla, hogy Becsuknyisky bácsinak hívják, hogy portás a falu kultúrházában, és főleg azt tudtam, hogy igen jólelkű bácsi. Nem csak a kutyájával és jónéhány macskájával bánt szépen, de több süni is neki köszönhette, hogy túlélte a hidegebb hónapokat. Sőt, egyszer magam is láttam, mikor cukros vizet adott egy kitikkadt méhecskének. Szóval nem volt bennem félelem, mikor válaszoltam Becsuknyisky bácsinak.

– Úgy tűnik – kelepeltem, és ő megértette.

– Zord telünk lesz – lesett föl az égre Becsuknyisky bácsi.

– Nem jó ám a hóesésben a villanyoszlop tetején vacogni.

– Az egyáltalán nem jó – erősítettem meg.

- No, meg addig is. A nap még süt, de az éjszakák egyre hűvösebbek.

Megborzongtam a gondolatra, de sejtettem már, mire akar kilyukadni ez a jószívű bácsi. Biztos ti is kitaláltátok már: befogadott télire a házába. Először persze elfogódva lépegettem utána, de mikor megláttam Tünde néni arcát, már tudtam, hogy nem lesz itt semmi baj. Ő volt ugyanis Becsuknyisky bácsi felesége. Teljes nevén Becsuknyiskyné Kovács Tünde. Az állatok védelmére szakosodott tündér.

Mivel még azt is tudták, hogy a vízparti életmód az igazán kedvemre való, ezért a fürdőszobában rendezték be a szállásom, és amikor reggel meg este megmosakodtak, mindig ügyeltek rá, hogy hagyjanak nekem egy kis tiszta vizet a kádban. Béka ugyan sajnos nem volt benne, de gumikacsa igen!

Na, de megint elkalandoztam, hiszen a bálról akartam mesélni.

Napközben, amikor nem volt annyira hideg, az udvaron és a téren járkáltam. És mivel nem volt mellettem a családom, se Cakó barátom, jobban megismertem a környék más állatait. Béla, a cinege, és Meggyeske, a meggyvágó a mai napig jó barátaim, de megismerkedtem kutyákkal és macskákkal, sőt még egy denevérrel is.